

بررسی میزان پایداری به مصرف دارو در بیماران مبتلا به اختلالات روانپزشکی و ارتباط آن با عوامل دموگرافیک در شهر بوشهر سال ۱۳۹۳

۱- مسعود بحرینی^۱، زهرا رفیعی (ارائه دهنده)*^۲، شهناز پولادی^۱، کامران میرزایی^۳

۱. دکتری پرستاری، استادیار دانشگاه علوم پزشکی بوشهر. بوشهر. ایران
۲. * نویسنده مسئول، دانشجوی کارشناسی ارشد پرستاری روان، عضو کمیته تحقیقات دانشجویی، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر. بوشهر. ایران
۳. متخصص پزشکی اجتماعی، دانشیار دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر. بوشهر. ایران

زمینه و هدف:

مسئله عدم پایداری به درمان در بیماران روانپزشکی از جمله چالش‌های جدی روانپزشکان، پرستاران و سایر ارائه دهندگان خدمات بهداشتی- درمانی به این گروه از بیماران محسوب می‌شود. هدف از این مطالعه تعیین میزان پایداری به مصرف دارو و ارتباط آن با عوامل دموگرافیک در بیماران مبتلا به اختلالات روانپزشکی شهر بوشهر است.

مواد و روش‌ها:

این مطالعه توصیفی تحلیلی از نوع مقطعی به روش نمونه‌گیری آسان، روی ۲۰۰ بیمار مبتلا به اسکیزوفرنی، دوقطبی و افسردگی اساسی انجام شد. داده‌ها توسط پرسشنامه BMQ گردآوری و جهت آنالیز، از شاخص‌های توصیفی و آزمون‌های همبستگی پیرسون و من ویتنی به کمک نرم افزار SPSS نسخه ۱۹ استفاده گردید.

یافته‌ها:

نتایج نشان داد از بین متغیرهای دموگرافیک، جنسیت، سابقه بستری قبلی و وضعیت تاهل رابطه معناداری با پایداری به مصرف دارو داشتند. ($P \text{ value} = 0/001$). بطوری که به ترتیب در جنسیت مونث، بیماران بدون سابقه بستری قبلی در بیمارستان و افراد متاهل، پایداری بیشتری نسبت به مردان، بیماران با سابقه بستری قبلی و افراد مجرد دیده شد.

نتیجه‌گیری:

برخی عوامل دموگرافیک مثل جنسیت، سابقه بستری قبلی و وضعیت تاهل در پایداری به مصرف دارو نقش دارند. در نظر گرفتن این عوامل بخصوص از جانب پزشک و پرستار می‌تواند جهت انجام اقداماتی برای افزایش پایداری به مصرف دارو در بیماران، بخصوص بیماران مبتلا به اختلالات روانپزشکی موثر واقع شود.

واژه‌های کلیدی:

پایداری بیماران، اختلالات روانپزشکی، داروهای تجویزی